

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3721203352
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3721203352.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a Mgr. Ivany Šlesarovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovanej T. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. pod K. XX, o zaplatenie 275,88 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 7Csp/107/2021- 73 zo dňa 13. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III. potvrdzuje.

II. Žalovanej sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1.1 Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zastavil konanie v časti o zaplatenie 60,- eur s príslušným úrokom s omeškania (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok III.)

1.2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie popísal skutkové zistenia vo veci: Dňa 31.01.2006 uzatvoril právny predchodca žalobcu - spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. so žalovanou Zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanej bankové produkty v kombinácii Balík EXCLUSIVE a zriadil bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX v prospech žalovanej. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0474/2021/CE zo dňa 22.06.2021 v znení Prílohy

k Zmluve o postúpení pohľadávok, bola predmetná pohľadávka uplatňovaná žalobou postúpená z právneho predchodcu žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s. na žalobcu - spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o. Výpoveďou zmluvy z 05.06.2020 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že vyhlasuje mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania, pričom výška pohľadávky banky z povoleného prečerpania ku dňu vyhotovenia výpovede bola v sume 849,19 eur. Odstúpením od zmluvy zo dňa 04.09.2020 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že odstupuje od zmluvy, na základe ktorej banka žalovanej poskytla a viedla účet číslo SK XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, a to s účinnosťou ku dňu doručenia oznámenia o odstúpení od zmluvy. Výška pohľadávky právneho predchodcu žalobcu ku dňu vyhotovenia odstúpenia od zmluvy bola v sume 722,13 eur. Zároveň právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu predmetnej pohľadávky v lehote 7 dní. Výzvou zo dňa 18.03.2021 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky viac ako tri mesiace, pričom výška nezaplatennej pohľadávky predstavovala ku dňu 18.03.2021 sumu 737,96 eur. Zároveň právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu predmetnej sumy s poučením, že v opačnom prípade je banka oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Oznámením o postúpení pohľadávky

zo dňa 29.06.2021 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0474/2021/CE zo dňa 22.06.2021 postúpil predmetnú pohľadávku spolu s príslušenstvom žalobcovi. Pokusom o zmier zo dňa 10.11.2021 vyzval žalobca žalovanú, aby najneskôr do 20.11.2021 uhradila dlžnú sumu vo výške 652,32 eur na bankový účet žalobcu. Pokus o zmier bol podaný na poštovú prepravu dňa 11.11.2021, čo vyplýva z obsahu poštového podacieho hárka č. E

1.3 Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 526 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 132 ods. 3 CSP a uviedol, že ešte pred samotným skúmaním úverovej zmluvy a nadväzujúcich listinných dôkazov, pristúpil ku skúmaniu platného postúpenia vymáhanej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu, a tým k otázke skúmania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie danej žaloby. Zmluva o postúpení pohľadávok spolu s prílohou č. 1 preukazuje, že medzi objemom postupovaných pohľadávok z právneho predchodcu žalobcu - Slovenská sporiteľňa, a.s.

a žalobcom bola aj pohľadávka uplatňovaná v rámci tohto konania. Výpoveď zmluvy zo dňa 05.06.2020, ktorá je zároveň vyhlásením mimoriadnej splatnosti povoleného prečerpania, ako aj Odstúpenie od zmluvy zo dňa 04.09.2020 boli bez poštových doručení. Oznámenie

o postúpení pohľadávok zo dňa 29.06.2021 pripojené k žalobe bolo predložené bez poštovej doručky, čím súdu nie je preukázané, že by žalobca oznámil žalovanému a preukázal mu postúpenie pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) na žalobcu. Žalobca nepriložil poštovú doručku ani k Oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti Slovenskou sporiteľňou, a.s. zo dňa 05.06.2020. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie tejto žaloby, nakoľko nepredložil poštovú doručku k Výzve banky pred postúpením pohľadávky tretej osobe zo dňa 18.03.2021 v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Preto nie je postúpenie preukázané žalovanému náležitým spôsobom. V prípade postúpenia pohľadávky banky zo spotrebiteľskej zmluvy, okrem všeobecných náležitostí právnych úkonov a náležitostí uvedených v ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, pre prípad platného postúpenia musia byť splnené tiež podmienky uvedené v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách. V tomto kontexte má ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách postavenie lex specialis k ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže toto ustanovenie Zákona o bankách sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené

v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. V prípade nedodržania podmienok uvedených v ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách je zmluva

o postúpení neplatná, a to pre rozpor so zákonom (ust. § 39 Občianskeho zákonníka). Vyššie uvedené je dominante podporené aj súdnou praxou, s výnimkou ojedinelých právnych názorov - k tomu pozri napr. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 17Co/87/2016 zo dňa 22. 02. 2017. Povinnosťou žalobcu bolo v zmysle § 132 ods. 3 CSP k žalobe pripojiť dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Bolo preto povinnosťou žalobcu, zvlášť ak bol v čase podávania žaloby zastúpený právnym zástupcom, aby k žalobe priložil všetky zmluvy, od ktorých odvodzuje svoj návrh a svoju aktívnu vecnú legitímáciu a aby uniesol nie len bremeno tvrdenia, ale i dôkazné bremeno, ktoré ho v konaní ako žalobcu ťaží. Vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby v časti

o zaplatenie sumy 60,- eur spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania súd konanie zastavil konanie v uvedenej časti podľa § 144, § 145 ods. 2 CSP. Vo zvyšnej časti, s poukazom na absenciu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie tejto žaloby, žalobu zamietol.

1.4 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1,2 CSP tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. Hoci by jej mal súd priznať 100 % trov, nakoľko mala plný úspech v konaní, po preskúmaní obsahu spisu súd zistil, že žalovanej žiadne trovy konania nevznikli, a preto jej ich náhradu nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku čo do výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a v súvisiacom výroku III. o trovách konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP

a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov konania, alternatívne aby v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že v konaní tvrdí, že žalovaný bol oboznámený s výpoveďou zo zmluvy zo dňa 05.06.2020, výzvou pred postúpením pohľadávky zo dňa 18.03.2021 ako aj s oznámením

o postúpení pohľadávky zo dňa 29.06.2021. Poukázal na § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP. Keďže skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom riadneho doručenia výpovede zo zmluvy zo dňa 05.06.2020, výzvy zo dňa 18.03.2021 a oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 29.06.2021 žalovanému neboli protistranou v celom konaní popreté ani spochybnené, bolo potrebné považovať ich za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Žalovaný bol v konaní pasívny, žiadnym relevantným spôsobom sa nevyjadril, neoznačil a nepredložil žiadne dôkazy ani neprodukoval iné tvrdenia spochybňujúce nárok žalobcu. Predmetné skutočnosti nejakým spôsobom nerozporoval, a preto je potrebné ich považovať za nesporné. V konaní podľa názoru žalobcu aplikujúc vyššie uvedené ustanovenia CSP a s poukazom na rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, nemala byť sporná otázka existencie či doručovania výpovede zo zmluvy, výzvy pred postúpením pohľadávky ani oznámenia o postúpení pohľadávky, pretože túto skutočnosť rozporoval iba súd. Podľa Civilného sporového poriadku (Komentár), Praha, C.H.Beck, Števček et al, 2016, v sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinné popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Z tohto dôvodu mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom žalobca poukázal na rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, osobitne na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoCsp/39/2021 zo dňa 14.10.2021, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp.zn. 2CoCsp/30/2021 zo dňa 07.09.2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9CoCsp/81/2020 zo dňa 16.03.2021, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43CoCsp/40/2020 zo dňa 21.10.2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6CoCsp/28/2020 zo dňa 31.03.2021. Konajúci súd v danom prípade rozhodol s nariadením pojednávania, žalovaný skutočnosti ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku, existencia, zasielania alebo doručovania výpovede zo zmluvy, výzvy pred postúpením pohľadávky alebo oznámenia o postúpení pohľadávky nejakým spôsobom nerozporoval, súd v danom konaní neprezentoval pred stranami žiadne skutočnosti ohľadne vyššie uvedeného za sporné. Žalobcovi neadresoval žiadnu výzvu, v ktorej by poukazoval na spornosť alebo nepreukázanie niektorých tvrdení, vzhľadom na čo zastáva názor, že súd dostatočne a zrozumiteľne nevyjadril dôvody, pre ktoré by mal záujem žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu. Bol to súd, ktorý mu znemožnil vo veci využiť všetky dostupné prostriedky procesného úkonu, keďže žalobca nemohol predpokladať, že súd považuje za spornú práve otázku doručenia uvedených dokumentov do sféry dispozície žalovaného. Zo správania súdu pred vydaním rozhodnutia nebolo zrejmé, žeby mal v úmysle žalobcov nárok zamietnuť, keďže neprezentoval akékoľvek otázky skutkových tvrdení za sporné. Týmto postupom súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom. Až do vydania zamietavého rozsudku súd prvej inštancie neuviedol svoje predbežné právne posúdenie, žalobca nemohol mať pri nespornosti skutkových tvrdení medzi stranami vedomosť o vnímaní uvedených skutočností ako nepreukázaných či sporných zo strany súdu, a preto mu bolo znemožnené, aby pred súdom dostatočne odôvodnil a preukázal vznik a dôvodnosť nároku. Tento postup súdu považuje aj za porušenie princípu právnej istoty. Žalovaný nárok žalobcu počas celého konania nerozporoval, napriek tomu ho rozporoval samotný súd, pričom na tento účel poskytol žalovanému procesnú obranu. Súd v priebehu konania vlastnou činnosťou rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a vystupoval v pomyselnej roli advokáta spotrebiteľa. V právnom štáte je nemysliteľné, aby súd sám svojou činnosťou v civilnom procese, v rozpore s princípom formálnej pravdy suploval úlohu právneho zástupcu slabšej strany a rozporoval skutkové tvrdenia protistrany. Žalobca nepopiera, že v zmysle § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ale v žiadnom prípade ho citované ustanovenie neoprávňuje k popretiu skutkových tvrdení strany sporu za druhú stranu sporu. Takýmto postupom by došlo k popretiu zásady kontradiktórnosti konania, rovného postavenia strán sporu, a k spochybneniu nezávislosti a nestrannosti súdu vyjadrenej v článku 1 CSP. Ohľadom postupu vo veci konajúceho súdu poukázal aj na závery uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41CoCsp/48/2021 zo dňa 23.02.2022. V prípade predložených dokumentov je absolútne nedôvodné a nelogické domnievať sa, že by tieto žalobca alebo jeho právny predchodca vyhotovil len pre účely svoje a nezasielal ich aj žalovanému. Žalovaný mal vedomosť o tom, kto je jeho veriteľom, pretože posledná úhrada, ktorej sa týkalo aj čiastočné späťvzatie žalobcu v tomto konaní, bola realizovaná zo strany žalovaného na účet žalobcu dňa 03.02.2022, preto niet pochybnosti o tom, že žalovaný bol so svojim záväzkom a s tým, kto je veriteľom, oboznámený.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

5. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

6. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

8. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), v nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP a v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

12. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

13. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému z pôvodného veriteľa - Slovenská sporiteľňa, a.s. Súd prvej inštancie dospel

k záveru, že žalobca nepreukázal, že pôvodný veriteľ pred postúpením pohľadávky na žalobcu písomne vyzval žalovaného na splnenie peňažného záväzku, teda nebolo preukázané naplnenie zákonnej podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

16. V posudzovanej veci je predmetom konania pohľadávka, ktorá bola na žalobcu postúpená pôvodným veriteľom - Slovenskou sporiteľňou, a. s. Zmluvou o postúpení pohľadávok dňa 22.06.2021. Pred hodnotením oprávnenosti uplatneného práva je súd povinný zaoberať sa tým, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplata žalovanej pohľadávky. Preskúmanie vecnej legitímácie, čiže aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdennej povinnosti na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho konania. Nepostačuje preto, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu len tvrdil, je potrebné, v prípade postúpenej pohľadávky tak, ako tomu je v danom prípade, aby túto preukázal.

17. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi procesné právo uplatňovať si ten-ktorý konkrétny hmotnoprávny nárok. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. V tejto otázke sa súdna prax už odklonila od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/2001; tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.5.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.1.2009. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 03.07.2012 č. k. IV. ÚS 337/2012-19.

18. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má súd povinnosť prihliadať ex offo. V tomto prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda či postúpenie pohľadávky bolo platné. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky. Nebolo by správne, aby súd rezignoval na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie, keď z obsahu spisového materiálu vyplývalo, že táto skutočnosť je sporná a musí byť skúmaná vo svetle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.6.2010 sp. zn. 2 Cdo/205/2009). Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1, ods. 2 CSP) povinnosť súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu SR z 11. júna 2019 sp. zn. I. ÚS 246/2019). Z vyššie uvedeného vyplýva, že bolo povinnosťou súdu ex offo skúmať v konaní aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, ako aj prihliadať na prípadnú neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky vo vzťahu k pohľadávke voči žalovanému, a to aj bez popierajúcich tvrdení žalovaného.

19. Pokiaľ žalobca v odvolaní tvrdil, že doručenie výpovede zo zmluvy zo dňa 05.06.2020, výzvy pred postúpením pohľadávky zo dňa 18.03.2021, ktoré predchádzali postúpeniu pohľadávky, ako aj s oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 29.06.2021 boli nespornými skutkovými tvrdeniami, odvolací súd uvádza, že takéto skutkové tvrdenia žalobcu (doručenie listín žalovanému) sa v súdnom spise nenachádzajú. V žalobe žalobca výpoveď, výzvu i oznámenie o postúpení pohľadávky priložil k žalobe (ako listinný dôkaz), avšak bez skutkových tvrdení vzťahujúcich sa k týmto listinám. Žalobca v žalobe

ani v iných podaniach netvrdil, že listiny boli žalovanému doručené, a v ktorý deň. V predmetnom spise sa nenachádza žiadny doklad o doručení, resp. dôkaz, že takéto listiny boli aspoň odoslané na poštovú prepravu, napr. podací lístok, podací hárok a pod. Preto nemožno akceptovať odvoláciu námietku žalobcu, že išlo o nesporné skutkové tvrdenie podľa § 151 ods. 1 CSP (pričom v odvolacom konaní už na nové skutkové tvrdenie o doručení výzvy, resp. ďalších listín žalovanej nemožno prihliadať, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok podľa § 366 CSP). V tomto kontexte je potom nedôvodná i odvolacia námietka žalobcu ohľadne porušenia zásady rovnosti strán súdom prvej inštancie.

20. Vzhľadom na to, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách vyžaduje písomnú formu výzvy, je zrejmé, že nepostačuje preukázanie existencie písomnej výzvy u banky (t. j. že výzva bola bankou vyhotovená), ale je potrebné preukázať aj dôjdenie tejto výzvy ako jednostranného adresovaného právneho úkonu do sféry dispozície adresáta, resp. preukázať, že banka pokus o jej doručenie dlžníkovi vykonala. Len vtedy, ak bola výzva dlžníkovi doručená alebo ak sa pri neúspešnom doručovaní aspoň dostala do sféry dispozície dlžníka, možno hovoriť o výzve banky, ktorá spĺňa podmienky § 92 ods. 8 zákona o bankách.

21. K namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces odvolací súd uvádza, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II.ÚS 251/03).

22. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

23. Vo vzťahu k námietke nepredvídateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd zdôrazňuje, že predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Strany by nemali byť zaskočené možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho záveru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/42/2010 zo dňa 17.10.2011). S poukazom na vyššie uvedené závery (odsek 16 až 20 tohto uznesenia) a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v konaní v žalobe ani v ďalších podaniach netvrdil a ani nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 18.03.2021 a ďalších listín žalovanej, pričom podľa § 132 ods. 1,2 CSP sa v žalobe okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, s tým, že opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy a podľa § 132 ods. 3 CSP žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť, nemožno hovoriť o prekvapivosti zamietavého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

24. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správne skutkovému zisteniu, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy svojho právneho predchodcu (banky) adresovanej žalovanej, ktorá bola podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladom platného postúpenia pohľadávky voči žalovanému na žalobcu a nárok žalobcu správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že žalobca pre nesplnené zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky, nebol vo veci aktívne legitimovaný.

25. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil.

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. zamietajúcom žalobu a v závislom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

27. Odvolací súd rozhodol i o trovách odvolacieho konania.

27.1 Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27.2 Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27.3 Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

27.4 Keďže žalovaná bola v odvolacom konaní plne úspešná, patril by jej podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, ani si žiadne neuplatnila, a preto jej odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo

zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).